

Τοποθέτηση μέλους της Διαχειριστικής Ομάδας του athens.indymedia (globe) για την 5η Ετήσια Ανοιχτή Απολογιστική Εκδήλωση, που θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 27 Ιανουαρίου 2018 στις 6 μμ στο αμφιθέατρο Γκίνη (ΕΜΠ)

Με αυτή την τοποθέτηση θέλω να συμβάλω στον κινηματικό διάλογο για τη συνέχιση και την εξέλιξη του έργου του ανοιχτού και οριζόντιου μέσου αντιπληροφόρησης athens.indymedia, κρίνοντας ότι η 5η ανοιχτή απολογιστική συνέλευση θα είναι καθοριστική για το μέλλον του. Οι απολογιστικές συνελεύσεις του 2016 ενίσχυσαν σε ένα μικρό βαθμό τη συλλογικότητα του a.i και οδήγησαν στη διόρθωση ορισμένων προβλημάτων, βελτιώνοντας την απόδοση του μέσου σε επίπεδο συλλογικής πολιτικής και διαχείρισης, επικοινωνίας και χρηστικότητας. Οι τεχνικές αναβαθμίσεις βοήθησαν καθοριστικά προς αυτή την κατεύθυνση. Ωστόσο, δεν είμαστε σ' ένα σημείο όπου θα μπορούσαμε να πούμε ότι όλα τα προβλήματα τείνουν να επιλυθούν. Ορισμένα ριζικά ζητήματα παραμένουν εκκρεμή, δημιουργώντας συνθήκες σοβαρών κρίσεων. Έχουμε όμως κατακτήσει τρόπους για να απαντάμε συλλογικά στις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις, τις αντιπαραθέσεις και τα εξελικτικά διλλήματα. Έχουμε την κοινή εμπειρία της μεθοδολογίας των οριζόντιων διαδικασιών. Η 5η απολογιστική μπορεί και πρέπει να αποτελέσει μια κινηματική επανεκκίνηση του a.i, με τη δημιουργική κριτική, τις υπεύθυνες προτάσεις και κατά βάση τη δέσμευση συμμετοχής των συντρόφων που αντιλαμβάνονται τη σημασία της λειτουργίας αυτού του μέσου.

Είμαι μέλος της συλλογικής δομής του a.i από την απολογιστική συνέλευση του Ιούνιου του '16, εφαρμόζοντας με πλήρη προσωπική διάθεση τις αποφάσεις μιας πολιτικής συλλογικότητας στην οποία συμμετέχω και μιας ανοιχτής συνέλευσης στην οποία συμμετείχε τότε αυτή η πολιτική συλλογικότητα, να ενισχύσουν το a.i με ζωντανή εργασία και δέσμευση στο συλλογικό πλαίσιο του. Τοποθετούμε σήμερα, θεωρώντας ότι οι συμμετέτοχοι των ανοιχτών συλλογικοτήτων του κινήματος έχουν την κύρια ευθύνη της πρωτοβουλίας για την εξέλιξη των δομών που διαχειρίζονται. Αποκλειστικό κριτήριο των παρατηρήσεων και των θέσεών μου είναι η βελτίωση του συλλογικού υποβάθρου και της απόδοσης του a.i, ως αναντικατάστατου εργαλείου/διεργασίας του ελευθεριακού αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Το κείμενο δημοσιοποιείται μερικές ώρες πριν την απολογιστική. Δεν είναι ένα τέχνασμα δημιουργίας κλίματος ή αποφυγής ενός προπαρασκευαστικού διαλόγου και της δημόσιας κριτικής. Είναι παρεπόμενο μιας κατάστασης οριακής από σκοπιά αποδοτικών δυνάμεων, στην οποία βρίσκεται η Διαχειριστική Ομάδα (Δ.Ο.) τον τελευταίο καιρό, όπως θα εξηγηθεί παρακάτω. Σε κάθε περίπτωση τα δημόσια γραπτά είναι προσφορότερα.

Ζήτημα 1ο (το θεμελιακό): Η συμμετοχή.

Η ακατάπαυστη λειτουργία του a.i εξαρτάται από την καθημερινή συλλογική εργασία και τις πολιτικές συμφωνίες της Δ.Ο.. Το μέγεθος των πρακτικών ευθυνών είναι πολύ μεγάλο, αντίστοιχο της χρήσης του μέσου από το κίνημα. Η πολιτική ευθύνη της διαχείρισης είναι ακόμα μεγαλύτερη, λόγω της ευρύας αποδοχής αυτού του μέσου. Αυτές οι συνθήκες επιτάσσουν την ευρύτερη συλλογική διαχείριση. Για την αποδοτική λειτουργία του μέσου απαιτείται ευρύτητα πρακτικής συμμετοχής και συλλογικού ελέγχου.

Γιατί ο κόσμος του κινήματος εξακολουθεί να αντιλαμβάνεται το a.i ως βασικό, αν όχι το κύριο, μέσο ψηφιακής αντιπληροφόρησης, παρά την έντονη κριτική ή και πολεμική που του ασκείται διαρκώς; Γιατί το a.i αποτελεί δομή ανοιχτή στη χρήση, με βάση συγκεκριμένες πολιτικές συμφωνίες που συγκροτούν μια ευρύτατη, αν όχι την πραγματικά ευρύτερη, κινηματική κοινότητα. Ωστόσο, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το χάσμα ανάμεσα στον οριζόντιο χαρακτήρα του μέσου και στην ισχυρή συμμετοχή του κινήματος στις συλλογικές ευθύνες που το αφορούν.

Η συλλογική διαχείριση του a.i αποτελεί ευθύνη του καθενός που το χρησιμοποιεί. Το ριζικότερο πρόβλημα του a.i είναι η ανάθεση. Με την κυρίαρχη κουλτούρα μπορεί ο καθένας να διατείνεται ότι θα ήταν ο καλύτερος προθυπουργός ή προπονητής της εθνικής ποδοσφαίρου. Με την ελευθεριακή κουλτούρα θέλουμε ο καθένας να έχει τη δυνατότητα να εκφράσει άποψη για τα πάντα, μέσα σε μια ασύνορη κοινότητα ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας και το a.i υπηρετεί αυτό το σκοπό. Αλλά, η δυνατότητα αυτή εξαρτάται από τη συνεχή συλλογική εργασία του σώματος που θέλει αυτή η δομή να λειτουργεί έτσι, ακριβώς όπως η βαρύτητα της κάθε άποψης εξαρτάται από την έμπρακτη θεμελίωσή της.

Το συμμετοχικό έργο στις ανοιχτές κινηματικές δομές έχει πρόσθετες δυσκολίες σε σύγκριση με την

αγωνιστική δραστηριότητα μέσα από πολιτικά σχήματα. Η συνδιαμόρφωση σε δομές που αναφέρονται στο σύνολο του κινήματος, όπως και η συλλογικοποίηση σε δομές κοινωνικής αυτοοργάνωσης, απαιτεί μια στάση δεκτικότητας, στη βάση της ανοιχτής αλληλεγγύης, κατανόησης, στη βάση της επαναστατικής κοινωνικής αντίληψης και υπομονετικού, αλλά συγχρόνως σθεναρού διαλόγου, με σταθερό προσανατολισμό την ανάπτυξη του κινήματος μέσα από τον άμεσο αγώνα. Ειδικά το a.i, που αποτελεί τον κοινό φορέα της φωνής όλων των τάσεων του κινήματος, έχει την επιπλέον δυσκολία της ανοχής σε ξεβράσματα και θέσεις που ο συμμετέχοντας μπορεί να τις θεωρεί ανεργάτιστες, ανταγωνιστικές προς τις δικές του, υπονομευτικές για το κίνημα ή και εχθρικές και τη δυσκολία της συλλογικής εργασίας με τους εκφραστές τους. Κι αυτό, για ένα έργο αφανές, πίσω από τις γραμμές της άμεσης σύγκρουσης, ένα έργο που δεν προσφέρει θαυμασμό και τιμές, πίσω από τα πάθη των αμφιθεάτρων και των ανακοινώσεων, μια καθημερινή εργασία σε προσωπική απομόνωση, την ίδια ώρα που άλλοι σύντροφοι και «συναγωνιστές» διαμορφώνουν τους δικούς τους πολιτικούς όρους ή απολαμβάνουν τις χαρές του κοινοτικού και κοινωνικού βίου, ενώ χρησιμοποίησαν μόλις πριν και θα ξαναχρησιμοποιήσουν το δυναμικό πεδίο του a.i (και καλώς κάνουν). Αυτός όμως είναι ο επαναστατικός δρόμος.

Για να είμαστε όμως δίκαιοι και συνεπείς στον αντικαπιταλισμό μας, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο για το εκάστοτε συζητούμενο ζήτημα που αφορά το κίνημα, τον έχουν αυτοί που εργάζονται στο επίμαχο πεδίο. Αυτή η θεμελιακή θέση που συναρτά αμφίδρομα τον αγώνα της αυτοδιεύθυνσης με τον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση, είναι αδύνατο να μεθερμηνευτεί προς υπεράσπιση ρόλων ειδικής πρωτοπορείας, αυθεντιών και φέουδων. Αντιθέτως, αποτελεί ένα ευθύ κάλεσμα σε ισότιμη συμμετοχή, κάλεσμα σε διεύρυνση της βάσης του αυτοοργανωμένου κινήματος. Όσοι προτάσσουν το δυνάμωμα του οριζόντιου κοινωνικού κινήματος οφείλουν να στηρίζουν έμπρακτα τις ανοιχτές κινηματικές δομές, με εργασία, συνθετικές θέσεις και αναγκαίο χρόνο. Οφείλουν ακόμα, να σέβονται την εργασία και να κατανοούν τις αστοχίες εκείνων που εργάζονται στο εκάστοτε πεδίο. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο η κριτική μπορεί να είναι γόνιμη. Η αντίφαση της αποστασιοποιημένης κριτικής δεν λύνεται με την εξάλειψη της κριτικής, αλλά με την κατάργηση της περιχαράκωσης.

Η αντίθετη στάση είναι δείγμα ελιτισμού. Δεν διαφέρει πολύ από την άρνηση οποιασδήποτε συλλογικής ευθύνης, θέση που βέβαια, δεν μπορεί να ζητήσει λογαριασμό από εκείνους που δεσμεύονται. Δεν πρόκειται μόνο για μια αδικία, ένα κατάλοιπο του κόσμου της εξουσίας. Πρόκειται για μια στάση αυτοκτονίας του οριζόντιου κινήματος. Μια στάση ανάθεσης και μικροπολιτικού κανιβαλισμού που μπορεί να παραδόσει τις ανοιχτές δομές στη συγκεντρωτική διαχείριση διάφορων πολιτικών κογκλαβίων. Διότι για όσο δεν μπορούμε εμείς, μπορεί το κράτος και οι ουρές του.

Τον Ιούνιο του '16 το a.i βρέθηκε μπροστά στον κίνδυνο να πάψει να αποτελεί πεδίο ανοιχτού διαλόγου (το μοναδικό που λειτουργεί οριζόντια στον ελλαδικό χώρο), μέσα από μια έκρηξη απαξίωσής του που στηρίχθηκε στην ενεργητική προσπάθεια ποιοτικής υποβάθμισής του. Κανείς από εκείνους που ζητούσαν τον ακρωτηριασμό του μέσου δεν προσφέρθηκε να προσφέρει εργασία και τη δέσμευσή του στο ανοιχτό συλλογικό πλαίσιο της δομής. Στο διάστημα που ακολούθησε το a.i προχώρησε μπροστά χωρίς να χάσει το χαρακτήρα του και χωρίς να ποδηγετηθεί. Αλλά προχώρησε χωρίς τη συμμετοχή σχεδόν όλων όσοι αναγνώρισαν τη σημασία της ύπαρξής του, όσοι άσκησαν κριτική, όσοι το χρησιμοποιούν διαρκώς.

Έτσι, για τα προβλήματα του a.i, όπως και κάθε ανοιχτής δομής, ευθύνονται πρώτα όλοι όσοι δεν συμμετέχουν, άμεσα ή μέσω αντίστοιχων συνδεδεμένων δομών. Ευθύνονται εκείνοι που δεν ήρθαν ποτέ κι εκείνοι που ήρθαν κι έφυγαν σιωπηλά και ταχέως. Ακολούθως ευθυνόμαστε όσοι μείναμε. Και τέλος, η παλιά φρουρά, που κράτησε το μέσο ζωντανό επί χρόνια χωρίς σταματημό, έχει την ελάχιστη ευθύνη, ακόμα και για τις κακές συνήθειες της, τις αγκυλώσεις της, τον αφορμαλισμό και τις αυθαιρεσίες της.

Το a.i αποτελεί καθρέφτη ολόκληρου του οριζόντιου κινήματος, μια αναπόδραστη δοκιμασία για τις δομές καθολικής αυτοδιεύθυνσης που ευαγγελίζονται οι αναρχικοί. Αναμένουμε λοιπόν να τους ακούσουμε όλους και να εκτιμήσουμε όποιους αποφασίσουν να συμβάλουν στην εργασία του αγώνα μέσα από αυτό το κοινό μέσο.

Ζήτημα 2ο (το ξεχασμένο): Οι συνελεύσεις.

Κατόπιν προτάσεων που κατατέθηκαν στην απολογιστική του Ιουνίου του '16, προφορικώς και γραπτώς (από πολιτικούς κρατούμενους και τη Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους, τους Φυλακισμένους και Διωκόμενους Αγωνιστές), η συνέλευση του a.i έγινε

δεκαπενθήμερη και μια στις τέσσερις συνελεύσεις, δηλαδή, κάθε δίμηνο, έγινε ανοιχτή και δημοσιοποιημένη. Αυτό που για τον εξωτερικό παρατηρητή φαίνεται στοιχειώδες, ήταν ένα μεγάλο άλμα για τη συλλογικότητα του a.i σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση. Οι διμηνιαίες ανοιχτές συνελεύσεις ήταν η μεγάλη αλλαγή για την λειτουργία του a.i ως οριζόντιας κινηματικής δομής. Ήταν μια ανοιχτή πόρτα για τον καθένα.

Όμως, η λογική της ανάθεσης, της εύκολης κριτικής, της υποτίμησης αυτών που βγάζουν την αγγαρία, αντικατοπτρίστηκε και στη συνέχεια των απολογιστικών, στην σχεδόν μηδαμινή παρουσία άλλων συντρόφων στις διμηνιαίες συνελεύσεις. Η απονομηματοδότηση των ανοιχτών συνελεύσεων παρέσειρε και τις δεκαπενθήμερες. Αφού δεν ενδιαφέρθηκε κανείς έξω από τη συλλογικότητα της Δ.Ο., η ίδια η συλλογική διαδικασία αποδυναμώθηκε. Τα μέλη της Δ.Ο. έτσι κι αλλιώς πρέπει να συνομιλούν καθημερινά μέσα από την υποδομή του μέσου και μάλιστα, επικοινωνούν γραπτώς. Στις συνελεύσεις επιλύονται ζητήματα που στον καθημερινό διάλογο μπορεί να χρονίζουν, αλλά τα εκκρεμή ζητημάτα στο σύνολό τους αποκτούν μικρότερη σημασία όταν χάνεται η κοινότητα του επίδικου και δεν λογοδοτούμε πουθενά. Οπότε, έπεσε η συμμετοχή των ελάχιστων μελών της Δ.Ο. στις συνελεύσεις και συνακόλουθα απορυθμίστηκε η τακτικότητα.

Σημείωσα ήδη ότι οι συμμετοχοί των ανοιχτών συλλογικοτήτων του κινήματος έχουν την κύρια ευθύνη της πρωτοβουλίας για την εξέλιξη των δομών που διαχειρίζονται. Ως Δ.Ο. έχουμε την υποχρέωση να ξαναξεκινήσουμε το τακτικό πρόγραμμα των συνελεύσεων και να το τηρήσουμε με υπευθυνότητα. Ωστόσο, μια συλλογικότητα ελαχίστων δεν έχει τη δυνατότητα να επιβάλει στα εργαζόμενα μέλη της μέτρα υπευθυνότητας για ζητήματα που σε συνθήκες απομόνωσης φαίνονται πολυτέλειες.

Για να μην φτιάχνουμε συντεχνίες και υπουργούς, δεν αρκεί να στέλνουμε ποστάκια παραπόνων, ρωτώντας γιατί δεν δημοσιεύτηκε η ανάρτησή μας ή και βρίζοντας. Απαιτείται η βάσανος του αγώνα για αυτοδιεύθυνση. Παρεμπιπτόντως, η Δ.Ο. δεν απαντάει σε ποστ. Γι' αυτό υπάρχει το τσατ, αλλά χωρίς μέλη στη Δ.Ο., είναι θέμα τύχης πότε θα βρεις κάποιον στο τσατ. Για να λειτουργεί απρόσκοπτα η συλλογικότητα χρειάζεται κάτι παραπάνω. Χρειάζεται ένα ευρύ σύνολο συμμετεχόντων και μια ροή ανανέωσης, χρειάζεται δυνάμεις και χρόνο, χρειάζεται αμφίδρομη επικοινωνία με το υπόλοιπο κίνημα, μέσα από τις συλλογικές διαδικασίες. Στη διμηνιαία ανοιχτή συνέλευση θα φανεί η σοβαρότητα των κριτικών και των προτάσεων που θα ακουστούν στην απολογιστική.

Ζήτημα 3ο (το εκκρεμές): Η Πολιτική Δημοσίευσης.

Οι συλλογικές λειτουργίες απαιτούν συλλογικές συμφωνίες, σαφείς εφαρμοστικούς κανόνες και αυτοπειθαρχία. Αυτά δεν αρκούν χωρίς το συλλογικό έλεγχο, που μπορεί να λειτουργεί καλύτερα όσο ευρύτερη είναι η συμμετοχή, αλλά ήδη αναφέρθηκα στο ζήτημα παραπάνω. Σχεδόν όλες οι γραπτές τοποθετήσεις για την απολογιστική του Ιούνη του '16, από συλλογικότητες/συνελεύσεις και πολιτικούς κρατούμενους θεωρούσαν την υφιστάμενη Π.Δ. ικανοποιητική, επισημαίνοντας όμως κενά στην εφαρμογή της. Όλες οι κριτικές που βάλουν εναντίον της Δ.Ο. αφορούν τα εφηρμοσμένα κριτήρια δημοσίευσης. Άρα, αφορούν την Π.Δ. και την εφαρμογή της, εφόσον θα χανόμασταν στην ασυνεννοησία, αν αποδίδαμε έναν κυρίαρχο χαρακτήρα στην υποκειμενικότητα των διαχειριστών.

Λίγο καιρό μετά την είσοδό μου στο a.i και πριν τη δεύτερη απολογιστική του '16 κατέθεσα μια γραπτή πρόταση στη συνέλευση της δομής, με κύριο σκοπό, μεταξύ άλλων, «την βελτίωση της συλλογικής κατανόησης και της εφαρμογής της Π.Δ., για το βαθύτερο άνοιγμα της δομής προς το κίνημα, την θωράκισή του ως κομβικού φορέα αντιπληροφόρησης και δημόσιου διαλόγου του οριζόντιου αντιεξουσιαστικού/κοινωνικού κινήματος και την συμβολή στην ανάπτυξη αυτού του κινήματος, από αυτό το κομβικό σημείο». Όπως έγραφα τότε, «μπήκα στην ΔΟ με ένα σύνολο ερωτημάτων για την τρέχουσα λειτουργία της δομής και για την εξέλιξή της. Η εργασία μου μέσα στην δομή μου έδωσε σε σύντομο χρονικό διάστημα την δυνατότητα να κατανοήσω πως λειτουργεί η συλλογικότητά της και ποιές είναι οι εφηρμοσμένες δυνατότητές της. Συνδέθηκα με την δραστηριότητα της ΔΟ σαν μαθητής και εργάτης, κάτι που αποτελεί προϋπόθεση για την γείωση της πολιτικής και πρακτικής αντίληψης στις παρούσες συνθήκες και δυναμικές. Τα περισσότερα ερωτήματά μου απαντήθηκαν. Διαπίστωσα γρήγορα ότι η τεχνική υποδομή του *athens.indymedia* είναι ικανή να διασφαλίζει την συλλογική διαχείριση των εισερχόμενων και εξερχόμενων πληροφοριών και η ΔΟ

χρησιμοποιούσε το μέγιστο των εγκατεστημένων τεχνικών ικανοτήτων, με τον συλλογικότερο τρόπο, τουλάχιστον από την στιγμή που άρχισα να παρακολουθώ εσωτερικά την δραστηριότητά της». Πάραυτα, κάτι έλλειπε. Χρειαζόταν η ακριβής ερμηνεία ορισμένων όρων της Π.Δ. και η διαμόρφωση σαφέστερων εφαρμοστικών κανόνων και η καταγραφή τους.

Μ' εκείνο το κείμενο πρότεινα να συζητηθεί ένα σύνολο προσδιορισμένων ζητημάτων διαχείρισης και να ληφθούν αποφάσεις πριν την επερχόμενη συνάντηση. Αντ' αυτού, συμφωνήθηκε να διαμορφωθεί κοινή αντίληψη διαχείρισης σταδιακά μέσα από την καθημερινή ζύμωση και την καταγραφή των συμπερασμάτων. Όμως, σύντομα αυτή η μέθοδος έπαψε να αποδίδει και ξεχάστηκε, διότι άφηνε την ευθύνη της εξαγωγής συμπερασμάτων και της καταγραφής τους στην πρωτοβουλία, βάζοντας ταυτόχρονα ένα επιπλέον φόρτο εργασίας στην καθημερινή διαχείριση. Αντί να εμπλουτιστούν η συναντίληψη μας για την Π.Δ. και οι εφαρμοστικοί κανόνες, σταδιακά βάθυναν οι αμφισημίες, οι υποκειμενικοί σχετικισμοί, οι ασυνεννοησίες και οι αυθαιρεσίες. Ακόμα και οι βασικές συμφωνίες για τη διαχείριση των αμφιβολιών και των διαφωνιών, οι οποίες είχαν συνδιαμορφωθεί μέχρι το Σεπτέμβρη του '16, σιγά σιγά παραγκωνίστηκαν.

Η πρόταση για τη συνδιαμόρφωση συγκεκριμένων κανόνων πάνω στην εμπειρία μας, μέσα από ένα κύκλο συζητήσεων, ξανατέθηκε το καλοκαίρι του '17, στο ξεκίνημα του εσωτερικού διαλόγου για την 5η απολογιστική. Επίσης ξανατέθηκε το ζήτημα της αποσαφήνισης, επανεπιβεβαίωσης και εφαρμογής των συμφωνημένων διαδικασιών συλλογικής διαχείρισης. Όμως, η διαρκής διαρροή μελών, η κόπωση αυτών που συνεχίζουν, η σπάνη χρόνου και η αποσυνοχή της συλλογικότητας (για τα οποία ευθύνεται ο καθένας μας και όλο το κίνημα) κατέστησαν το πρόγραμμα ανέφικτο σ' αυτή τη φάση. Μαζί με την ετήσια απολογιστική, μετατέθηκε και η πολιτική ζύμωση της συλλογικότητας και τα κρίσιμα ζητήματα εναποτέθηκαν τελικά στην ανοιχτή συνάντηση του Γενάρη. Εντωμεταξύ, οι αμφιβολίες και τα λάθη δεν έγιναν ευκαιρίες βελτίωσης, αλλά σημεία αντιπαραθέσεων χωρίς κοινή αναφορά, φτάνοντας πρόσφατα σε μερικές στιγμές πολιτικών χασμάτων.

Το σημείο της παρούσας κρίσης εντοπίζεται πρωτίστως στην ισχύ της Π.Δ. και των κανόνων συλλογικού ελέγχου, ως δεσμευτικού δημόσιου πλαισίου διαχείρισης και ακολούθως, στην αποσαφήνισή αυτού του πλαισίου με σκοπό την ακριβή εφαρμογή του. Ο σχετικισμός και ο προσωπικός υποκειμενισμός εκθέτουν διαρκώς το α.ι μπροστά στο κίνημα κι ανατροφοδοτούν την στάση αποστασιοποίησης, ανάθεσης και προδιαγεγραμμένης απαξίωσης. Βρισκόμαστε μέσα σ' έναν κύκλο αυτοκαταστροφικής ανάδρασης, μια έκφανση του κινηματικού κατακερματισμού, την ίδια στιγμή που όλοι οι εχθροί του αγώνα χρησιμοποιούν το πιο ανοιχτό μέσο του για να τον υπονομεύσουν, διαβρώνοντας ταυτόχρονα και το ίδιο το μέσο.

Η πρακτική και ιδεολογική αμφισβήτηση της δεσμευτικής ισχύος ενός δημόσιου πλαισίου διαχείρισης έχει φτάσει στο σημείο να χαρακτηρίζεται λογοκρισία η εφαρμογή του. Ο προσωπικός υποκειμενισμός και η επικάλυψή του με φιλελεύθερα επιχειρήματα, δημιουργεί μια κατάσταση όπου ο καθένας βρίσκεται εκτεθημένος απέναντι στην κατηγορία της μεροληψίας. Η σχετικοποίηση ή και αποδέσμευση από το κοινό πλαίσιο κρίσης των εισερχόμενων, ενσταλάζει μέσα στη συλλογικότητα του α.ι τον μικροπολιτικό κανιβαλισμό, επειδή τίποτα δεν μένει τελικά άκριτο. Όταν η Δ.Ο. παύει να κρίνει τι επιτρέπει να δημοσιεύεται, δεν παύει να κρίνεται η Δ.Ο., αλλά αντιστρόφως, τότε αναλαμβάνει ακούσια την ευθύνη για το κάθετι. Σε τέτοιες συνθήκες, η επίκληση της πολιτικής ουδετερότητας, που δεν έχει καμία θέση στο α.ι, αφού όλοι είμαστε πολιτικοποιημένοι άνθρωποι και καλούμε τις συλλογικότητες να ενισχύσουν με μέλη, όχι μόνο δεν μπορεί να σταθεί, αλλά μπορεί και να συγκεντρώσει όλα τα πυρά επάνω της. Δεν χρειάζεται το α.ι ή κάποια μέλη του να είναι συνειδητά στρατευμένα στον πόλεμο λάσπης, δυσφήμισης και υπονόμησης κάποιου αγωνιστή, όπως καταγγέλει η αιχμάλωτη συντρόφισσα Πόλα Ρούπα, για να γίνουμε βούρκος. Αρκεί ο φιλελευθερισμός σαν στάση ορισμένων και η μετάθεση της συλλογικής ευθύνης βελτίωσης της κινηματικής δομής, από το σύνολο του κινήματος.

Στη συνέχεια θα καταθέσω μια πλειάδα προτάσεων και ερωτημάτων αποσαφήνισης της Π.Δ. και των αναγκαίων εφαρμοστικών κανόνων. Ορισμένες από τις προτάσεις αφορούν τα τρία πρώτα ειδικά ζητήματα που έθεσε η συνέλευση του α.ι ενόψει της 5ης απολογιστικής. Ας σημειώσουμε ότι αποτελεί κρίσιμο ζητούμενο να δόσουμε συνεκτικές κι όχι αποσπασματικές απαντήσεις στα προβλήματα διαχείρισης.

Η εξέλιξη της θεματικής που πρότεινε η συνέλευση που αφορά *τη σημασία, την ερμηνεία, την ενίσχυση και την εφαρμογή της Πολιτικής Δημοσίευσης*, θα προσδιορίσει τον χαρακτήρα του μέσου από δω και πέρα.

Ζήτημα 4ο (το αδιαπραγμάτευτο): Η συνέχεια της λειτουργίας του μέσου.

Κανένα πρόβλημα στη διαχείριση του μέσου δεν δικαιολογεί τον περιορισμό των λειτουργιών του ή και την παύση του. Το '16 αντιμετωπίσαμε την πρόταση κατάργησης των Συζητήσεων, που θα αποτελούσε φίμωση του δημόσιου διαλόγου. Ένα πλήθος συντρόφων εντός κι εκτός φυλακής είχαν επισημάνει ότι το πρόβλημα δεν είναι οι Συζητήσεις καθαυτές, αλλά η κουλτούρα των χρηστών και η διαχείρισή τους. Δεν κόβουμε το κεφάλι που πονάει. Πόσο μάλλον, όταν ξέρουμε ότι είναι ο εχθρός αυτός που μας δηλητηριάζει, προβοκάροντάς μας, ώστε να δηλητηριαζόμαστε μεταξύ μας. Η απαξίωση και η προληπτική, δηλαδή, οριστική λογοκρισία, συνδέονται ριζικά. Δεν γίνεται η δεύτερη να αποτελεί απάντηση στην πρώτη. Το «αν δεν μπορούμε να το διαχειριστούμε ...» δεν αποτελεί ικανοποιητική απάντηση. Αποτελεί επίχρυσμα της απαξίωσης.

Η ισότιμη δυνατότητα δημοσίευσης με ορισμένους βασικούς πολιτικούς όρους και η αδιάκοπη λειτουργία του μέσου, το έχουν κάνει ισχυρό. Όπως έχουν διαπιστώσει οι μελετητές των δικτύων από τα πρώτα χρόνια της εξάπλωσης του internet, η οριζόντια πλανητική δικτύωση και η σταθερότητά της στηρίζονται στους αδύναμους δεσμούς. Στην κοινωνική μεθόριο του το κίνημα αναπτύσσεται.

Αν δεν υπάρξει ανταπόκριση στην ανάγκη διεύρυνσης της συλλογικότητας του a.i η Δ.Ο. θα βρεθεί μπροστά στο προκρούσειο δίλλημα να εφαρμόσει ενεργοβόρες διαδικασίες συνολικού συλλογικού ελέγχου, φράσσοντας τη συνεχή ροή αναρτήσεων, για χάρη της ποιότητας του μέσου ή να πορευτεί στην έρημο των προσωπικών ερμηνειών.

Στεκόμαστε σε μια στιγμή όπου η εξέλιξη του a.i είναι ακόμα στα χέρια των περισσότερων, αλλά επίσης και η ενδεχόμενη κατάρρευσή του.
